

**UCHWAŁA NR XXIII/198/22
RADY GMINY DZIADKOWICE**

z dnia 21 kwietnia 2022 r.

w sprawie zatwierdzenia Planu Odnowy Miejscowości Dołubowo na lata 2022-2027

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2022 poz.559) uchwala się, co następuje:

§ 1. Zatwierdza się Plan Odnowy Miejscowości Dołubowo na lata 2022-2027 stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady

Marek Brzeziński

Załącznik do uchwały Nr XXIII/198/22
Rady Gminy Dziadkowice
z dnia 21 kwietnia 2022 r.

**Plan odnowy
miejscowości
Dolubowo na lata
2022-2027**

Zawartość

1. WSTĘP	- 3
2. INFORMACJE PODSTAWOWE	- 3
3. HISTORIA MIEJSCOWOŚCI	- 3
4. OBIEKTY ZABYTKOWE	- 7
5. OBIEKTY O WARTOŚCIACH KULTUROWYCH	- 8
6. OBSZARY NATURA 2000	- 9
7. KLIMAT	- 9
8. INFRASTRUKTURA SPOŁECZNA	- 10
9. DEMOGRAFIA	- 10
10. INFRASTRUKTURA TECHNICZNA	- 10
10.1 INFRASTRUKTURA DROGOWA	- 10
10.2 SIEĆ WODOCIĄGOWA	- 11
10.3 SIEĆ KANALIZACYJNA	- 11
11. ODPADY NIEBEZPIECZNE (AZBEST)	- 11
12. PODMIOTY GOSPODARCZE	- 11
13. ANALIZA SWOT	- 12
14. WIZJA ROZWOJU MIEJSCOWOŚCI	- 13
15. SYSTEM WDRAŻANIA I MONITORINGU	- 14
16. SPIS TABEL	- 15

Wstęp

1.

Konieczność opracowania poniższego dokumentu wynika z faktu ubiegania się Gminy Dziadkowice o dofinansowanie na zadania z zakresu gospodarki wodno-ściekowej w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020.

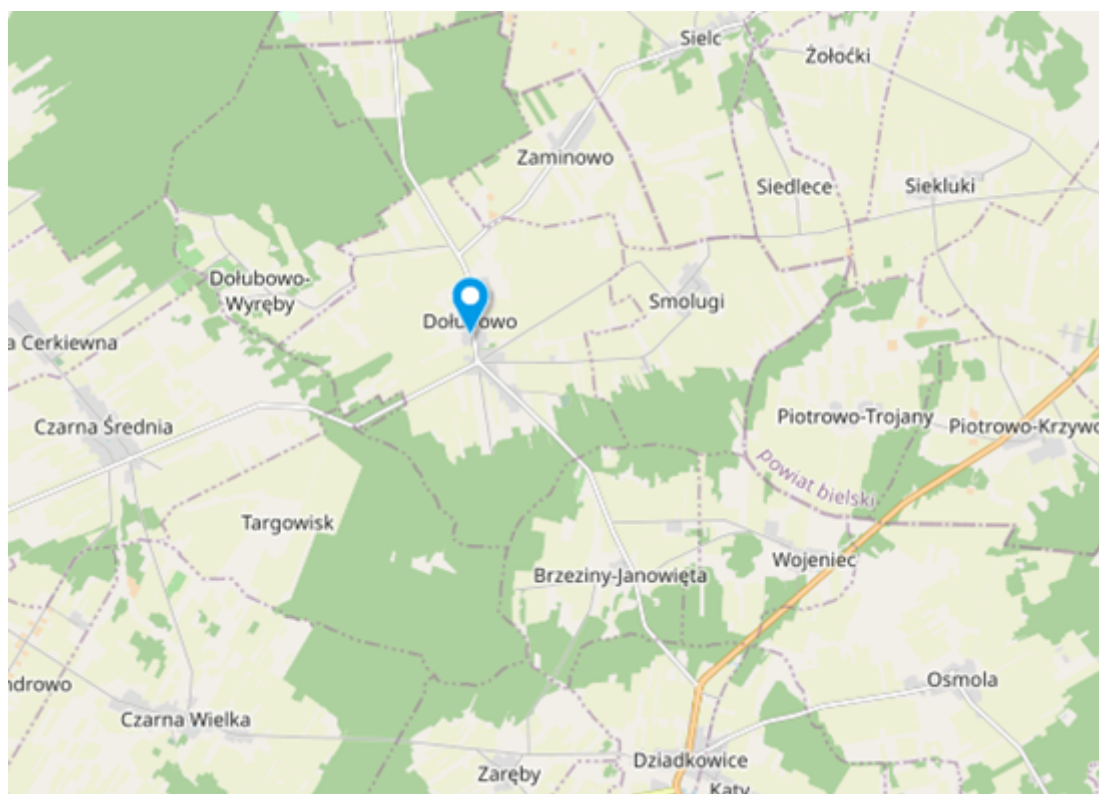
Jednym z warunków otrzymania dofinansowania oprócz prawidłowo złożonego wniosku jest posiadanie przez Gminę dokumentu strategicznego obejmującego obszar objęty potencjalnym procesem inwestycyjnym. Jednym z dokumentów obrazujących sytuację społeczno-gospodarczą oraz możliwości rozwoju obszaru jest plan odnowy miejscowości. Plan Odnowy Miejscowości Dołubowo jest dokumentem o charakterze planowania strategicznego i ma na celu stworzenie szczegółowej koncepcji i wizji rozwoju danej miejscowości. Dokument jest jednym z elementów wpływających na rozwój wsi oraz poprawę warunków życia mieszkańców sołectwa Dołubowo.

Dokument wpisuje się w rozwój szeroko rozumianego rozwoju gminy i jest spójny z pozostałymi dokumentami strategicznymi.

2. Informacje podstawowe

Miejscowość Dołubowo położona jest w województwie podlaskim, gminie Dziadkowice. Sąsiaduje ona z następującymi miejscowościami: Brzeziny-Janowięta, Smolugi, Zaminowo oraz Dołubowo- Wyręby, Targowisk, Czarna Średnia w gminie Grodzisk.

Miejscowość jest jedną z 21 sołectw należących do Gminy Dziadkowice. Powierzchnia sołectwa wynosi 1377,26 ha.

3. Historia miejscowości

Miejscowość Dołubowo jest bardzo stara, powstała zapewne jeszcze przed XV wiekiem, czyli w czasie polskiej kolonizacji w tym rejonie. Świadczy o tym rusińska nazwa, wywodząca się od słowa „dołubati”, czyli dłubać. Jednak z czasem Dołubowo stało się ośrodkiem parafii katolickiej.

Parafia Dołubowo została założona (erygowana) w dniu 31 października 1465 roku. Pierwotnie miała wezwanie Najświętszej Maryi Dziewicy Bogarodzicy Matki Miłosierdzia i Świętych Apostołów Piotra i Pawła. Fundatorem kościoła był sędzia brański i bielski Wit, zmarły przed 1470 rokiem oraz jego żona Dorota z Łyczków (zm. przed 1501). Fundatorzy nadali parafii włóki ziemi oraz dziesięciny z trzech wsi. Dodatkowo

pleban otrzymał trzy rodziny kmiecie (chłopskie). Pierwszym znanym proboszczem był ksiądz Marcin. Kolejne dane o miejscowości pochodzą z początku XVI wieku. *W dniu 22 lutego 1501 roku Aleksander Jagiellończyk, wielki książę litewski (1492-1506), potwierdził Janowi Steczkowiczowi (Steczko) Dołubowskiemu zwanemu Cybulka oraz (zm. przed 05.04.1541), staroście drohickiemu (1501-1506), marszałkowi gospodarskiemu (1520-1541), posiadanie wsi Dołubowo po ciotce Dorocie z Łyczków Dołubowskiej. Przypuszczalnie ona też ufundowała altarię ku czci św. Leonarda, uposażając ją w trzy włóki ziemi i poszerzając wcześniejsze nadania o ogród, karczmę, łąkę (Mokrzec), staw rybny, itd.*

Następnym dziedzicem (po 1541), właścicielem wsi był Jan Niecicki i Maciej Rospond wraz z synem Mikołajem i bratankiem Maciejem . W następnych latach dobra dołubowskie zostały zastawione u Jana *Harynka* (Arinka), podkomorzego drohickiego. Właściciele nie wykupili tych dóbr i stały się one własnością Harynków. Według danych z 1580 roku Dołubowo należało do Adam *Arinka* (syn Jana). Tenże nie mieszkał tutaj, zarządcą był niejaki Jan Godaczewski. Według tych danych wioska i całe dobra dołubowskie liczyły 25 włók ziemi. Istniały przysiółki Smoluchy oraz Chrościanka. Według zapisu właścicielem był *Arinek*, lecz po polsku był to Adam Harynek, starosta nurski i podkomorzy łomżyński, dość bogaty pan. Jego potomkowie Jakub i Andrzej pisali się „na Dołubowie”, odziedziczyszy ten dobra na przełomie XVI i XVII wieku . Kolejnymi dziedzicami wsi byli Oborscy z Mazowsza. W 1653 roku notuje się też Jana Oborskiego i jego Żonę Elżbietę. Następnie część Dołubowa odziedziczyła ich córka Anna, żona Władysława Jarzyny .

Pierwszy drewniany kościół w Dołubowie z XV wieku dotrwał do 1645 roku. W tymże roku zapewne z powodu pożaru uległ zniszczeniu. Nie wiadomo gdzie odbywały się nabożeństwa przez następne kilkadziesiąt lat, ponieważ kolejny kościół powstał dopiero na początku XVIII wieku .

W połowie XVII wieku wiele majątków na Podlasiu zostało spustoszonych, wszystko z powodu wojny ze Szwecją, Moskwą i Siedmiogrodem. Jednak na wojnie niektórzy się wzbogacili. Był wśród nich na przykład Arnolf Łaguna herbu Grzymała, oficer kawalerii pancерnej, od 1660 roku chorąży zakroczymski. W dwa lata później był już notowany jako właściciel Dołubowa .

Część tych dóbr przekazała mu Anna Jarzynowa, teściowa Łaguny. Inne działy Dołubowa otrzymał Łaguna od rodziny Chrzastowskich i w 1674 roku pozyskał już całość dóbr dołubowskich. W ten sposób na krótko był on największym właścicielem ziemskim w okolicy. Łaguna dbał o rozwój Dołubowa, próbował podnieść stan gospodarczy majątku. Przy jego biogramie w *Herbarzu A. Bonieckiego* zapisano ciekawą informację: *otrzymał 1662 r. przywilej na jarmarki dla miasta swego Dołobow, w drohickim* . Mogło by to wskazywać na próby lokowania miasta w Dołubowie, lecz jest to zapis na temat ustanowienia w Dołubowie jarmarków wiejskich, o których wspomina J. Maroszek w swoim opracowaniu „*Targowiska wiejskie....*”. W Dołubowie, na mocy przywileju królewskiego, corocznie w dzień św. Piotra i Pawła (patrona miejscowej parafii) odbywały się jarmarki . Być może była to odpowiedź na ustanowienie jarmarków rok wcześniej w Dziadkowicach przez tamtejszego plebana. Ustanowienie tu jarmarków było motywowane zapewne również tym, iż przez Dołubowo wiodł ważny szlak drogowy z Warszawy na Grodno .

Arnolf Łaguna początkowo mieszkał na Mazowszu, w tamtejszych swoich majątkach, lecz od lat sześćdziesiątych XVII wieku swoje Życie związał już z Podlasiem, o czym świadczy jego udział w elekcji króla Michała w 1669 roku, na której reprezentował województwo podlaskie 14. Łaguna zmarł przed 1681 rokiem, ponieważ z tego roku pochodzi wzmianka, iż wdowa (już ówczesnie Żona Aleksandra Łuszczewskiego) po nim sprzedawała część Dołubowa braciom Łyczkom , inne działy przejął Mikołaj Firlej kanonik krakowski .

W końcu XVII stulecia części Dołubowa skupił Andrzej Orzeszko herbu Pobóg. *Herbarz* hrabiego Uruskiego zapisał na jego temat: *Andrzej [Orzeszko], dziedzic Dołobowa, elektor 1669 z ziemi mielnickiej, podstarosta mielnicki, następnie 1681 podstoli podlaski, miał dwie żony, Ewę Wolską i Maryannę Wisłouchównę (....) i z nich pozostawił córki: Franciszkę za Anzelmem Gąsowskim, Joannę za Michałem Karwowskim, Łucję za Władysławem Markowskim, Teodorę, żonę Antoniego Siestrzewitowkiego, i sześciu synów: Antoniego, Floriana, Karola Jezuitę, Kazimierza, księdza, Mikołaja i Pawła* .

Andrzej Orzeszko należał do średniozamożnych szlachciców i zapewne Dołubowo nie było jego jedynym majątkiem. Dołubowo zostało następnie podzielone między Joannę, Łucję i Mikołaja. Ten ostatni objął Dołubowo w 1701 roku. Posiadał urząd komornika granicznego podlaskiego (1702), podsędką mielnickiego (1703), podczaszego mielnickiego (1710), uczestniczył w elekcji królewskiej w 1733 roku. Ożenił się i miał dwóch synów . Pozostałymi właścicielkami Dołubowa zostały dwie siostry Orzeszkówny, z których Joanna

wyszła za mąż za Michała Karwowskiego, łowczego i cześnika bielskiego, natomiast Łucja za Władysława Józefa Markowskiego (1663-1748) cześnika wyszogrodzkiego. Właśnie Karwowskiego i Markowskiego wymienia się, jako fundatorów nowego kościoła w Dołubowie *na podwalinach sosnowych*. Został oddany wiernym w dniu 20 maja 1724 roku, natomiast poświęcenie miało miejsce w dniu 8 listopada 1745 roku. Dokonał tego biskup łucki Franciszek Antoni Kobielski. Funkcję proboszcza pełnił w tym czasie ksiądz Tomasz Zaręba (zm. 1761) .

W połowie XVIII wieku dobra Dołubowo stały się własnością potomków Karwowskiego i Markowskiego. Synem Karwowskiego był Antoni Karwowski, który pozostał bezdzietny .

Natomiast Władysław Józef Markowski zmarł w 1748 roku, pozostawiając czterech synów: Józefa – łowczego drohickiego, Michała, Franciszka i Adama. Po bezpotomnej śmierci Antoniego Karwowskiego, to właśnie bracia Markowscy i ich potomkowie, dziedziczyli w Dołubowie do 1830 roku . W końcu XVIII wieku parafia Dołubowska włączyła się w obronę ojczyzny. Jej proboszcz ks. Antoni Kierznowski (1784-1807) w czasie powstania kościuszkowskiego przekazał jeden z dzwonów kościelnych na cele wojenne . Po 1830 roku Dołubowo kupili Potoccy, zapewne był to Jan Potocki dziedzic Tykocina i Bociek . Około 1850 roku Dołubowo przeszło na własność Dominika Pieńkowskiego. Następnie dobra te odziedziczyli synowie Dominika: Jan, Michał i Ludwik. Ten ostatni włączył się w organizację Powstania Styczniowego, sprawował funkcję naczelnika powiatu bielskiego w czasie powstania . W tym czasie również miejscowy ksiądz uczestniczył w przygotowaniach powstańczych. W dniu 3 maja 1864 roku został osadzony w więzieniu w Bielsku Podlaskim ks. Jan Witkowski (ur. 1823), proboszcz dołubowski od 1856 roku. Następnie został wywieziony w głąb Rosji. Natomiast kolejny proboszcz dołubowski otaczał opieką wiernych z parafii dziadkowickiej, gdy była ona zamknięta .

Opis miejscowości z drugiej połowy XIX wieku informuje: *Dołubów, Dołubowo, wieś i dobra, powiat bielski, gubernia grodzieńska, gmina Grodzisk, 26 wiorst od Bielska. Wieś ma 30 domów, 213 mieszkańców, kościół, 233 dziesięcin [ziemi] włości włościańskiej i 30 dzies. Kościelnej. Dobra [Dołubowo] własność Pieńkowskich, z folwarkiem Chrościanka 1 303 dzies. Osada należy do Twarowskich, ma 85 dz 26*. W 1896 roku w Dołubowie było 45 domów, 222 mężczyzn i 247 kobiet . Właścicielem Dołubowa był Ludwik Kajetan Pieńkowski (1830-1905), dawny komisarz powstańczy powiatu bielskiego. Jego żoną była Wiktoria z Władczyńskich (1845-1894). Mieli oni dwóch synów, pierwszy z nich ożenił się i miał syna Jerzego (ur. 1901), drugi z synów Ludwika Kajetana – Franciszek był właścicielem majątku Sutno .

Na początku XX wieku majątek Dołubowo liczył około 1 000 ha ziemi, w tym większość stanowiły lasy. Wkrótce po narodzinach Jerzego Pieńkowskiego, jego ojciec zmarł, a matka wyszła za mąż za brata zmarłego męża Franciszka i przeprowadziła się do Sutna. W Dołubowie pozostał tylko stary właściciel Ludwik Kajetan Pieńkowski, który w latach 1902-1904 roku wraz z miejscowym księdzem Wincentym Gabszewiczem (1833-1910) zbudował kościół, stojący po dziś dzień .

Początki budowy obecnego kościoła w Dołubowie sięgają roku 1901. Zorganizowano wtedy komitet budowy złożony z 37 osób, po 2-3 osoby z 18 wsi, wchodzących ówczesnie do parafii. Rozpoczęto zbieranie funduszy. Zachowała się w archiwach do tej pory „Książka ofiar na nowy dołubowski kościół 1901”. Pieniądze we wsiach zbierał ks. Wincenty Gabszewicz, potem jego następca również na terenie sąsiednich parafii. Wszyscy ofiarodawcy spoza parafii zostali zapisani w księdze „Kolenda ks. Dawidowicza po obcych parafiach w roku 1908. Ofiara na wielki ołtarz”. Zamówiono następnie ołtarz w firmie J. Szpetkowski w Warszawie, ale zapłata za wykonanie ołtarza została zrealizowana dopiero w 1929 roku .

Zapewne budowa kościoła była bardzo kosztowna dla Pieńkowskiego i zbankrutował on w 1904 roku, w rok później zmarł. Majątek Dołubowo kupił Stanisław Jakub Łowicki . Łowicki wkrótce potem ożenił się z Marią Czarkowską. W 1909 roku urodził się Stanisław Łowicki, następnie Władysław, w 1911 roku Aleksandra. Była jeszcze córka Maria, urodzona tuż przed wybuchem I wojny światowej . Łowiccy tuż przed I wojną światową w latach 1909-1911 zbudowali nowy drewniany dwór, w miejsce starego wrośniętego już w ziemię. Według wspomnień okolicznych ziemian, Łowiccy utrzymywali stosunki towarzyskie głównie z państwem Wołków z Czartajewa, gdyż rodzina ta również od niedawna posiadała swój majątek .

W 1915 roku weszły na Białostoczną wojska niemieckie. Dziedzic tych dóbr został zmuszony do ewakuacji w głąb Rosji i wcielony do wojska. W Dołubowie za czasów okupacji niemieckiej gospodarzył Roman Czarkowski, szwagier Łowickiego. Czarkowski uratował majątek przed spaleniem i upaństwowieniem. Stanisław Łowicki służył w wojsku do 1918 roku, jego rodzina mieszkała początkowo na Litwie, potem w Moskwie. W czasie tej tułaczki zmarła najmłodsza Maria Łowicka . 1918 roku Łowiccy wrócili do swojego

majątku, którym zarządzał Roman Czarkowski, zabudowania istniały, lecz brakowało zupełnie inwentarza żywego. Rozpoczęła się powolna odbudowa majątku. Dzięki gospodarności Łowickich doprowadzono majątek do ładu i troje dzieci Łowickich skończyło wyższe studia. Najstarszy Stanisław skończył SGGW w Warszawie, Władysław Uniwersytet Rolny w Poznaniu, a Aleksandra Szkołę Gospodarstwa Domowego pod Lwowem. Po zakończeniu nauki wszyscy powrócili do Dołubowa. Stanisław zajmował się pomocą ojcu w gospodarstwie, Władysław zajmował się lasami, natomiast Aleksandra pomagała matce i udzielała korepetycji w Bielsku. Obaj synowie po studiach skończyli Szkołę Podchorążych Piechoty w Zambrowie. W latach trzydziestych Łowiccy zmeliorowali swoje dobra. W tym czasie wojsko wykupiło od właścicieli tych dóbr około 100 ha, które przeznaczono na lotnisko wojskowe. Do wybuchu II wojny światowej ten teren przygotowywano na cele wojskowe.

Młody Stanisław Łowicki po powrocie ze studiów ożenił się z miejscową nauczycielką Łucją Obuch – Woszczatyńską, która tu uczyła od siedmiu lat. Była to bratanica Władysława Obucha – Woszczatyńskiego twórcy i dowódcy 10 Pułku Ułanów Litewskich w Białymstoku. ojciec panny Łucji był zarządcą majątków na Wołyniu. Sama Łucja skończyła szkołę w Kijowie.

Stanisław Łowicki był wielkim społecznikiem. Działał w harcerstwie, współpracował z Wojewódzką Izbą Rolniczą w Białymstoku i organizacjami rolniczymi w terenie powiatu.

Zakładał w Dołubowie i sąsiednich wsiach poletka doświadczalne. Był też organizatorem drobnej wytwórczości w regionie. Zorganizował chałupników w Dołubowie i ruszyła tu produkcja dywanów, obrusów, obić meblowych i innych z podlaskimi wzorami. Podobno Łowiccy fundowali również stypendia dla ubogich mieszkańców Dołubowa. Drugi z braci Łowickich miał się ożenić na początku września 1939 z panną Haliną Choroszuchą, córką architekta z Białegostoku. Do ślubu tego nie doszło, z powodu wybuchu wojny.

Sama miejscowość Dołubowo w okresie międzywojennym była dość duża, w 1921 roku w Dołubowie wsi notowano 65 domów i 313 mieszkańców, w tym 18 prawosławnych i 1 ewangelika. W Dołubowie folwarku naliczono 6 domów i 159 mieszkańców, wszyscy Polacy i katolicy. Istniała jeszcze osada Dołubowo Wyręby (kolonia) z 9 domami i 69 mieszkańcami (3 prawosławnych). Dołubowo należało w okresie międzywojennym do gminy Grodzisk. Stąd pochodził nawet jeden z wójtów tej gminy, Jan Wasilewski, który pełnił urząd w latach 1927-1929. W tym czasie istniała tu już straż ogniowa. W okresie międzywojennym wybudowano szosę z Dołubowa do Grodziska. Planowo też budowę w pobliżu lotniska wojskowego, na co wykupiono grunty od Łowickich. Według *Księgi Adresowej Polski* z 1929 roku istniała tu filia Spółdzielni Spożywców z Grodziska, działał młyn należący do F. Sawickiego, istniał sklep spożywczy Franciszka Stuligrosza, stolarzem był J. Potęga. W 1937 roku w Dołubowie powstał sklep spożywczy, należący do Dolińskiego (prawdopodobnie z Siemiatycz).

W sierpniu 1939 roku obydwaj bracia Łowiccy, synowie Stanisława Jakuba Łowickiego, zostali zmobilizowani do wojska. Stanisław Łowicki służył w 42 pułku piechoty w kompani karabinów ciężkich, jako podporucznik rezerwy. Walczył pod Andrzejewem i następnie na Polesiu, gdzie trafił w ręce sowieckie. Zimą 1939/1940 Łowicki trzy razy pisał z obozu w Kozielsku. Zwłoki Stanisława Łowickiego zostały odnalezione w Katyniu i jest on na liście zamordowanych przez NKWD pod numerem 03629. Jego brat Władysław również we wrześniu został zmobilizowany i walczył w obronie Białegostoku. Następnie ukrywał się w Białymstoku u rodziny narzeczonej i wrócił do Dołubowa. Tutaj nowa władza radziecka nakazała mu dzielenie ziemi folwarcznej między okolicznych mieszkańców. Niedługo potem został, wraz z wujem Romanem Czarkowskim, aresztowany. Starszego już Czarkowskiego władze zwolniły, natomiast Władysław został umieszczony w obozie dla polskich oficerów w Kozielsku. Spotkał się tam z bratem Stanisławem, o czym tamten pisał w swoich listach, jednak potem ich rozdzielono i los Władysława nie jest znany, najpewniej zginął w Katyniu, tak jak brat, lub też jak przypuszcza Józef Włodek, został zastrzelony w czasie ucieczki. Nie ma jego nazwiska na liście katyńskiej. Zaraz po wybuchu wojny Stanisław Jakub Łowicki (senior) wyprzedził zapasy zboża i ryby ze stawów i wypłacił pracownikom folwarku pensje do kwietnia 1940 roku.

W czasie okupacji radzieckiej w Dołubowie stacjonował oddział wojsk sowieckich. Plebania i dwór zostały zajęte na kwatery. Chłopów z folwarku rozproszono po wiejskich zabudowaniach. Starsi państwo Łowiccy zostali wysiedleni do Dołubowa Wyrębów. Mieszkająca we dworze rodzina państwa Łowickich również została wysiedlona, na przykład Józefina z Łowickich Steckiewiczowa zamieszkała w Smolugach. Brat Stanisława Jakuba Łowickiego, Władysław (dawny pracownik kopalni na Uralu) zmarł przed końcem wojny. Do Dołubowa przyjechała pani Choroszucha z Białegostoku i zabrała swą córkę Halinę, niedoszlą żonę Władysława Łowickiego, zabrała też ze sobą niedoszłych teściów córki. W Dołubowie została tylko Łucja Łowicka, żona Stanisława Łowickiego (juniora), która jako nauczycielka pozostała we wsi. Niestety

nie otrzymywała pensji przez kilka miesięcy, ponieważ „*popłoch wojenny w Bielsku Podlaskim sprawił, że pod tym względem o nauczycielach z gminy Grodzisk zapomniano całkowicie*” . W ten sposób pani Łowicka i jej dzieci na jesieni 1939 roku zostali bez środków do życia. „*Na szczęście ludność wsi Dołubowa i wsi sąsiednich pamiętała o swojej nauczycielce i dostarczała różne produkty, gąski, kury. Przynosili ludzie najbiedniejsi, którzy rąbali drzewo opałowe i świadczyli różne usługi tłumacząc że Pan Łowicki dawał im na przednówku, pszenicę, łakę na siano, kartofle, więc ofiarujemy to wszystko Pani, dla jego dzieci*” . Łucja Łowicka mieszkała w Dołubowie do dnia 13 kwietnia. Dzień wcześniej przybyła do niej siostra Anna Niepokólczycka wysiedlona z Kowla ze swoimi dziećmi. W nocy z 12 na 13 kwietnia obie siostry wraz z dziećmi zostały aresztowane i wywiezione do Kazachstanu. Łucja Łowicka miała trójkę dzieci: Marię, Marka (zmarł w wieku 4 lat w Kazachstanie) i Jana. Łucja i jej dwoje dzieci w 1945 roku wrócili do kraju . W Dołubowie w czasach radzieckich nie było sowchozu ani kołchozu, ziemię rozdzielono między bezrolnych mieszkańców. Stanisław Jakub Łowicki na jesieni 1939 roku złamał nogę i poruszał się o kulach, mieszkał poza Dołubowem . Niedługo po wejściu Niemców (lato 1941) dawni pracownicy folwarczni przybyli do starego Łowickiego i poprosili, aby wrócił do swojego majątku i dalej nim zarządzał. Chłopi folwarczni i bezrolni z Dołubowa oddali grunty przydzielone przez Sowieców i znowu powstał majątek ziemski Dołubowo, z tym, że został upaństwowiony przez Niemców i Łowicki zarządzał nim z ich ramienia. W tym czasie ponownie zaorano tereny przeznaczone dawniej na lotnisko wojskowe. Stanisław Jakub Łowicki zarządzał majątkiem, a jego żona Maria zajmowała się ogrodem. W dniu 12 października 1942 roku Stanisław Jakub Łowicki zmarł nagle, jego żona opuściła Dołubowo i przeniosła się do Białegostoku . W Dołubowie zarządzał następnie pan Jabłoński, uważany za kuzyna Łowickich, jednak nie łączyły ich więzy pokrewieństwa. Tenże Jabłoński po pewnym czasie zapadł na jakąś chorobę umysłową i został zastrzelony przez Niemców. Kolejnym zarządcą majątku był Kazimierz Jokisz, następnie Stanisław Wołk, który doczekał tu wyzwolenia. Jesienią 1944 roku Dołubowo zostało doszczętnie rozparcelowane, a Wołka wywieziono do Ostaszkowa w Rosji .

Po wojnie majątek Łowickich, liczący 667 hektarów, został rozparcelowany, dwór zajęło gimnazjum, a później szkoła podstawowa, zabudowania gospodarcze otrzymała dawna służba dworska i wkrótce je rozebrała, pozostawiając tylko młyn.

Przez cały okres PRL dwór trzymał się dość krzepko, głównie dzięki temu, że mieściła się w nim szkoła. Kiedy w połowie lat 90. ubiegłego stulecia wybudowano w Dołubowie nowy budynek szkolny, dla dworu nadeszły znacznie gorsze czasy. Wprawdzie w 1998 r. spadkobiercy Stanisława Jakuba Łowickiego, Aleksandra Łowicka-Szabunio, Maria Łowicka-Kołtan i Jan Łowicki odkupili od Urzędu Gminy dwór wraz z resztką parku o powierzchni 3,47 ha, z zamiarem odtworzenia założenia dworsko-ogrodowego, lecz na zamiarze tylko się skończyło. Przed 5 laty dołubowski dwór zmienił właściciela, ale nie zmienił się przez to jego stan. W dalszym ciągu niszczeje, podobnie jak i resztki dworskiego parku.

4. Obiekty zabytkowe

Obiekty z terenu miejscowości Dołubowo wpisane do rejestru zabytków:

- 1) Kościół parafialny rzymskokatolicki p.w. Świętych Apostołów Piotra i Pawła w Dołubowie decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Nr KL.WKZ-5340/16/94 z dnia 14 października 1994 r. wpisany do rejestru zabytków pod nr rej. A-46.

Kościół z lat 1901-04 usytuowany na działce oznaczonej nr geodezyjny 125/12 będący własnością parafii Rzymskokatolickiej w Dołubowie. Ochronie konserwatorskiej podlega budynek kościoła wraz z gruntami. Kościół położony jest w środku wsi, przy lokalnym rozwidleniu dróg. Na prostokątnym placu ogrodzonym murem z bramą, kostnicą w południowo-wschodnim narożniku i bramką od zachodu. Kościół murowany na zaprawie wapiennej wewnątrz tynkowany. Posadzki z czarnobiałych płyt piaskowca. Sklepienie krzyżowo-żebrowe. Strop płaski w zakrystii, drewniany, belkowy, z tynkowaną podsiębitką i białą podłogą. Wieżba dachowa drewniana, krokwiowo-stalowa, z jętką i mieczami. Pokrycie dachu z blachy miedzianej. Okna metalowe. Drzwi drewniane, dwuskrzydłowe, płycinowe. Schody wewnętrzne drewniane, na emporie zabiegowe, na chór muzyczny kręcone. Schody zewnętrzne betonowe. Na rzucie prostokąta z ryzalitowo ujętymi ramionami transeptu. Korpus trójnawowy, trójpłaszczyznowy, z transeptem, poprzedzony przęsłem wieżowym. Nawa główna dwukrotnie szersza od bocznych przy dwupłaszczyznowym prezbiterium – równe mu długością zakrystie. Nad zakrystiami – empora (zach.) oraz skarbiec (wsch.). Bryła w górnej partii rozczłonkowana, jednowiekowa. Nawa główna, transept, prezbiterium prostopadłościennie, jednakowej wysokości, nakryte dwuspadowymi dachami o wspólnej kalenicy. Niższe prostopadłościennie naw bocznych i zakrystii nakryte dachami jednospadowymi. Wieża trykondygnacyjowa, zwieńczona wysoki ostrosłupowym hełmem z krzyżem. Wież flankowana dwoma małymi analogicznymi wieżyczkami. Wszystkie relacje

z trójuskokowymi skarpami. Elewacje: fasada (północno-wschodnia) wieżowa, pięcioosiowa, masyw wieży wysunięty przed lico ściany, oskarpowany. Na osi symetrii portal w formie stojącego prostokąta zwieńczonego trójkątnie. Wejście prostokątne, zamknięte łukiem pełnym, rozglifione. Ponad nim, rozeta. Na sąsiednich osiach wydłużone otwory okienne, prostokątne, zamknięte ostrołucznie z dekoracją maswerkową. Osie zaznaczone skarpami. Gzyms wieńczący kostkowy i attyki z nałożoną dekoracją arkadową oraz sterczyny. Wieża dołem czworoboczna, powyżej ośmioboczna, z biforium i ostrołucznym oknem wypełnionym maswerkami, gzyms kostkowy. Elewacje boczne siedmioosiowe, analogicznie opracowane. Przeszło z transeptem – z oknem maswerkowym i gzymsem kostkowym. Elewacja tylna trójosiowa. Na osi symetrii trzy ostrołuczne okna i prostokątne płyciny zwieńczone gzymsem kostkowym. Na skrajnych osiach – ostrołuczne okna i rozety. Wnętrze bazylikowe. Sklepienia krzyżowo-żebrowe na gurtach. Chór drewniany, nadwieszony, wsparty na dwóch żeliwnych kolumnach, z drewnianą, ażurową balustradą o dekoracji maswerkowej. Nad emporą i skarbcem strop płaski, z deskową podsiębitką. W wieży stropy drewniane.

Kościół powstał staraniem ks. Wincentego Gabaszewicza. Konsekrowany został w 1927 r. przez bpa Zygmunta Łozińskiego, Ordynariusza Pińskiego. Kościół wybudowany w stylu neogotyckim przedstawia bardzo ciekawy i rzadki na terenie województwa podlaskiego program architektoniczny, posiada niezaprzeczalne znaczenie historyczne oraz artystyczne dla regionu.

2) Zespół dworski w Dołubowie:

- a) dwór, obecnie nie użytkowany, decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Nr KL.WKZ-5340/15/86 z dnia 30 grudnia 1986 r. wpisany do rejestru zabytków pod nr rej. 629.

Budynek drewniany, zbudowany w 1912 r. o konstrukcji ścian zrębowej i częściowo słupowej, osadzony na podmurówce ceglanej, ocementowanej, podpiwniczony. Ściany oszalowane poziomo, w ścianie frontowej ganek, na osi nakryty dwuspadowym daszkiem. Dach dwuspadowy konstrukcji stolcowej o krokwiach wzmocnionych zastrzałami, pokryty blachą falistą. Od strony frontowej i tylnej dwie facjatki. Wnętrze dwutraktowe, w części środkowej i zakłócone wtórnym podziałem pomieszczeń. Podłogi deskowe pomalowane na kolor jasnobrązowy, ściany wewnętrzne otynkowane, pomalowane farbą klejową. Powąły drewniane, deskowe, częściowo obite pilśnią. W sieni stron z listwami desek i schody z balustradą z profilowanymi tralkami prowadzące do pomieszczeń na strychu.

Dwór posiada cechy i rozwiązania sielskie, typowe dla tradycyjnego budownictwa tego regionu. Wraz z otaczającym parkiem i istniejącymi budynkami dworskimi (magazyn, stajnia) stanowi cenny akcent kulturowy w otaczającym krajobrazie o wybitnych cechach historyczno-etnograficznych i architektonicznych.

- b) park krajobrazowy, decyzją Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków Nr KL.WKZ-5340/18/77 z dnia 2 sierpnia 1977 r. wpisany do rejestru zabytków pod nr rej. 402.

Park założony w drugiej połowie XIX w., przebudowany w 1912 r. Posiada dwór drewniany z 1912 r., da stawy w części północnej parku, ruiny zabudowań gospodarczych oraz historyczny układ dróg i alei. Zachowany jest stary drzewostan kasztanowców, lip, jesionów i grabów wokół stawów wzdłuż alei spacerowych. Powierzchnia parku wynosi około 3 ha w granicach od północy wzdłuż ulicy prowadzącej przez wieś Dołubowo, od wschodu wzdłuż drogi do magazynów, od południa po granicy alei grabowej, od zachodu wzdłuż drogi żwirowej prowadzącej do wsi Smolugi.

Park stanowi cenny przykład niewielkiego założenia dworskiego z czytelną kompozycją przestrzenną oraz drzewostanem o dużej wartości krajobrazowej.

5. Obiekty o wartościach kulturowych

Układ przestrzenny, XVII

Zespół Kościoła Par. P.W. Św. Apostołów Piotra i Pawła:

- a) kościół w ogrodzeniu, mur., ok. 1905
b) ogrodzenie z bramami kapliczkami, mur., ok. 1905
c) ogrodzenie i brama plebanii, mur., ok. 1905

Zagroda nr 56

- a) dom, drewn., ok. 1938

b) chlew, drewn., 1938

Zagroda nr 97:

a) dom, drewn., ok. 1920

b) chlew, drewn., 1920

Zagroda nr 98:

a) dom, drewn., l. 20 XX

b) stodoła, drewn., ok. 1920

Dom nr 15, drewn., ok. 1935

Dom nr 17, drewn., ok. 1934

Dom nr 27, drewn., ok. 1935

Dom nr 28, drewn., ok. 1935

Dom nr 29, drewn., ok. 1930

Dom nr 30, drewn., ok. 1922

Dom nr 31, drewn., ok. 1925

Dom nr 35, drewn., ok. 1920

Dom nr 102, drewn., ok. 1922

Dom nr 108, drewn., ok. 1930

Dom nr 109, drewn., l. 20 XX

Dom nr 110, drewn., 2 poł. XIX,

Dom nr 123, drewn., ok. 1935

Spichlerz, mur., ok. 1939

6. Obszary NATURA 2000

Na terenie miejscowości brak jest ustanowionych obszarów NATURA 2000.

7. Klimat

Roczny rozkład temperatury w °C średnie oraz absolutne maksyma i minima ilustruje poniższe zestawienie tabelaryczne.

Tabela 1. Miesięczny rozkład temperatur na terenie Gminy Dziadkowice

Lp	Stac. met.	Rodzaj obser.	miesiące												śred- nia rocz- na
			I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
1	Bielsk	śr.	-4,4	-4,2	-0,6	7,2	12,8	16,5	17,9	16,8	12,8	7,7	2,4	-1,4	6,9
	Podla	max.	7,7	10,3	16,5	29,4	30,9	31,7	35,0	34,5	30,7	26,3	18,3	14,0	
	ski	min	38,0	-31,4	-24,1	-9,9	-5,5	0,7	5,4	0,8	-3,1	-9,0	-19,0	-23,5	

Początek wegetacji na terenie Wysoczyzny Drohickiej przypada średnio na 10.IV., a koniec na 25.X. Okres bezprzymrozkowy trwa średnio 155 dni, zaś pokrywa śnieżna utrzymuje się około 95 dni.

Średni roczny rozkład opadów atmosferycznych, sumy maksymalne i minimalne oraz wskaźnik opadowy okresu wegetacyjnego przedstawia poniższe zestawienie tabelaryczne.

Tabela 2. Średni rozkład opadów atmosferycznych

Lp.	Stacja meteorol.	Ro- dzaj ob- ser.	miesiące												Śred- nia rocz- na	Wskaź- nik % v-x
			I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII		

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17
1.	Bielsk Podlaski	śr. max. min.	33 43 12	38 58 11	30 93 5	39 66 9	52 121 12	75 122 32	70 188 14	80 163 18	46 124 5	41 125 3	45 78 21	42 97 10	591 725 402	61,6
2.	Boćki	śr. max. min.	26 44 6	36 58 9	28 78 5	35 59 7	54 103 20	78 160 19	72 179 7	74 132 10	42 116 5	35 955 2	39 78 17	36 75 14	555 681 362	64,0

Ponadto:

średnia roczna częstotliwość burz w Bielsku Podlaskim – 14,7

średnia roczna wilgotność względna powietrza utrzymuje się w granicach 81%

średnie roczne zachmurzenie – 6,9

ilość dni pochmurnych – 150

ilość dni pogodnych 26,

8. Infrastruktura społeczna

Infrastrukturę społeczną na terenie miejscowości pełni świetlica, która została zmodernizowana w ramach środków PROW. Obecnie budynek przeznaczony jest pod działalność wiejskiej świetlicy multimedialnej (Pracownia Orange) przy Warsztatach Terapii Zajęciowej w Dołubowie. We wspomnianej świetlicy mieszkańcy gminy Dziadkowice (w tym osoby starsze, niepełnosprawne) oraz uczestnicy WTZ na nowoczesnym sprzęcie komputerowym i korzystając z darmowego Internetu, mogą krok po kroku poznawać „cyfrowy świat”. Jest to także otwarte miejsce spotkań, rozwijania pasji, realizacji kursów i szkoleń oraz wielu innych inicjatyw na rzecz lokalnej społeczności.

Ponadto na terenie miejscowości działalność prowadzi zespół „Polne Maki”. Został on utworzony w roku 2015 przy Stowarzyszeniu Gospodyń Wiejskich w Dołubowie. Powstał z potrzeby serca i chęci wspólnego śpiewania oraz zachowania w pamięci podlaskich zwyczajów i tradycji.

9. Demografia

Zgodnie ze stanem na dzień 31.12.2021 roku liczba ludności na terenie miejscowości wynosiła 333 osoby w tym kobiety: 176, mężczyźni 157. Wskaźnik feminizacji wynosi 112 i jest wyższy od wskaźnika dla powiatu siemiatyckiego oraz województwa podlaskiego. Liczba ludności w miejscowości w okresie 10 lat spadła o 16 osób tj. o około 5 %. Fakt ten świadczy o wyludnianiu się miejscowości i niekorzystnych trendach demograficznych.

10. Infrastruktura techniczna

10.1. Infrastruktura drogowa

Przez teren miejscowości Dołubowo nie przebiega żadna droga wojewódzka. Sieć drogową tworzą drogi powiatowe oraz gminne.

Tabela 3. Drogi pointowe przebiegające przez miejscowość Dołubowo

Numer drogi	Przebieg drogi	Długość drogi	Nawierzchnia bitumiczna
1694B	Brańsk - Popławy – Holonki – Dołubowo - Dziadkowice	8,736	8,736
1704B	Dołubowo – Zaminowo – Sielec – Solniki	2,499	2,368
1705B	Dołubowo – Siekluki – Droga nr 19	3,764	0,536
1712B	Dołubowo – Czarna Średnia – Grodzisk	9,795	9,795

Pozostała sieć dróg na terenie Gminy są to drogi gminne.

Tabela 4. Wykaz ważniejszych dróg gminnych na terenie miejscowości:

Numer drogi	Przebieg drogi	Długość drogi
109041 B	Dołubowo-Smolugi Wieś	2,450
109072 B	Od drogi powiatowej Nr 1694 B Dołubowo (Kościół) – do drogi gminnej Nr 109041 B	1,785

10.2. Sieć wodociągowa

Na terenie gminy funkcjonują 3 ujęcia wody, w tym 1 w miejscowości Dołubowo

Ujęcie Dołubowo

1. Pobór wody odbywa się z dwóch studni wierconych: SW-1 głębokości 106,5 m i SW-2 o głębokości 107 m oraz wydajności eksploatacyjnej ujęcia $Q_e = 88 \text{ m}^3/\text{h}$ przy depresji $S_e = 7,6 \text{ m}$.

2. Pobór wody odbywa się przez $24 \text{ m}^3/\text{d}$ z przeznaczeniem na zaopatrzenie w wodę mieszkańców Dołubowa i okolicznych wsi.

3. Ilość pobranej wody nie będzie przekraczać:

- $Q_{d\max} = 541 > 20 \text{ m}^3/\text{d}$

- $Q_{d\text{śr}} = 415,80 \text{ m}^3/\text{d}$

- $Q_{h\max} = 56,38 \text{ m}^3/\text{h}$

4. Urządzeniami do poboru i uzdatniania wody podziemnej są:

- studnie wiercone SW-1 A i SW-2,

- pompa głębinowa typu GC-2.04 2.2 w studni SW-1,

- pompa głębinowa typu GC 80 II w studni SW-2,

- 2 odżelaziacze $\phi 1800 \text{ mm}$ każdy,

- 2 odmanganiacze $\phi 1800 \text{ mm}$ każdy,

- 2 hydrofory o poj. 4000 l każdy,

- chlorator C-52,

- sprężarka WAN-As szt.2,

- wodomierz MZ-100/40 mm.

Z ujęcia wody na terenie miejscowości korzysta 108 przyłączy wodociągowych z miejscowości: Dołubowo, Zamionowo, Smolugi, Brzeziny, Janowięta, Brzeziny, Niedźwiadki, Wojeniec, kol. Osmola. Ujęcie w Dołubowie zaopatruje w wodę również część mieszkańców gminy Boćki z miejscowości: Sielec, Siekluki, Andryjanki, Żołódzki.

10.3. Sieć kanalizacyjna

Na terenie miejscowości brak jest zbiorczej sieci kanalizacyjnej. Mieszkańcy nieczystości ciekłe odprowadzają do przydomowych szamb.

11. Odpady niebezpieczne (azbest)

Na terenie miejscowości Dołubowo zlokalizowano wyrobów zawierających azbest o łącznej powierzchni około 28210 m^2 w 110 posesjach. Wyroby te powinny być unieszkodliwione do końca 2032 roku.

12. Podmioty gospodarcze

Zgodnie ze stanem na dzień 31.12.2020 roku na terenie miejscowości Dołubowo zarejestrowanych jest 13 podmiotów gospodarczych. Jest to o 1 podmiot gospodarczy więcej niż w roku 2018.

Tabela 5. Podmioty gospodarcze na terenie miejscowości Dołubowo

	2018	2019	2020
podmioty gospodarki narodowej ogółem	12	12	13
sektor prywatny - ogółem	12	12	13
sektor prywatny - osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą	9	9	10

sektor prywatny - stowarzyszenia i organizacje społeczne	2	2	2
--	---	---	---

Tabela 6. Podział podmiotów ze względu na PKD

	2018	2019	2020
ogółem	12	12	13
rolnictwo, leśnictwo, łowiectwo i rybactwo	2	1	0
przemysł i budownictwo	5	6	7
pozostała działalność	5	5	6

Większe podmioty gospodarcze na terenie miejscowości Dołubowo:

- 1) "WISPOL" Mariusz Wisłocki Dołubowo 109,
- 2) Sklep Spożywczo-przemysłowy Jadwiga Przesław Dołubowo 81b,
- 3) JAZ-BUD Jan Sawicki Dołubowo 12,
- 4) Kamiński Wojciech Dołubowo 12,
- 5) BUDRAD Radosław Bason Dołubowo 2

13. Analiza SWOT

W procesie opracowywania Planu Odnowy Miejscowości niezbędne jest dokonanie tzw. Analizy SWOT. Technika analityczna SWOT polega na posegregowaniu posiadanej informacji o danej sprawie na cztery grupy (cztery kategorie czynników strategicznych):

- * S (Strengths) – mocne strony: wszystko to co stanowi atut, przewagę, zaletę analizowanego obiektu,
- * W (Weaknesses) – słabe strony: wszystko to co stanowi słabość, barierę, wadę analizowanego obiektu,
- * O (Opportunities) – szanse: wszystko to co stwarza dla analizowanego obiektu szansę zmiany, korzystnej
- * T (Threats) – zagrożenia: wszystko to co stwarza dla analizowanego obiektu niebezpieczeństwo zmiany niekorzystnej.

W niektórych wykładniach mówi się: mocne strony i słabe strony, to czynniki wewnętrzne, szanse i zagrożenia — to czynniki zewnętrzne; W innej interpretacji: mocne strony i słabe strony to cechy stanu obecnego, a szanse i zagrożenia, to spodziewane zjawiska przyszłe. Wreszcie u niektórych autorów: mocne strony i słabe strony to czynniki zależne od nas (te, na które mamy wpływ planistyczny i zarządczy), a szanse i zagrożenia, to czynniki obiektywne, na które nie mamy bezpośredniego wpływu sprawczego.

Mocne strony

- üMiejscowość atrakcyjna historycznie
- üDobre skomunikowanie miejscowości poprzez przebieg dróg powiatowych
- üAktywność społeczna mieszkańców (działalność zespołu muzycznego, zajęć w świetlicy)
- üDość dobra aktywność gospodarcza mieszkańców (brak zauważalnych niekorzystnych trendów gospodarczych)

Słabe strony

- üBrak wystarczająco rozwiniętej infrastruktury technicznej- brak kanalizacji i zbyt słabo rozwinięta sieć wodociągowa
- üZły stan techniczny zabytkowego dworu- perełki miejscowości
- üMała opłacalność produkcji rolniczej

- Brak dużych pracodawców
- Brak środków finansowych na rozwój miejscowości
- Zagrożenie środowiska poprzez brak inwestycji w wymianę „kopciuchów”
- Zagrożenie środowiska poprzez dalsze użytkowanie azbestu

Szanse

- Rozbudowa infrastruktury technicznej- sieci wodociągowej i kanalizacyjnej
- Aktywność mieszkańców
- Możliwość pozyskania środków zewnętrznych na rozwój miejscowości
- Promocja miejscowości
- Bogate naturalne środowisko szansą dla rozwoju życia mieszkańców – pozytywny wpływ na równowagę psychiczną oraz na rozwój gospodarczy w zakresie usług turystycznych

Zagrożenia

- Słabo rozwinięta infrastruktura techniczna i powolny tryb jej poprawy - powodem braku nadziei mieszkańców w poprawę warunków życia
- Zagrożenie dla rozwoju działalności gospodarczej, szczególnie w zakresie usług turystycznych ze względu na brak sieci wodociągowej i kanalizacyjnej
- Brak satysfakcji z warunków życia, poczucia przynależności z wioską przyczyną postępowego wyludniania miejscowości
- Brak zainteresowania terenem przez inwestorów krajowych i zagranicznych

14. Wizja rozwoju miejscowości

Dołubowo to niewielka miejscowość, w której mieszkańcy aktywnie uczestniczą w życiu społecznym. Interesują się rozwojem swojej miejscowości. Widzą szansę zwiększenia swoich dochodów poprzez świadczenie usług poza rolnictwem. Rozbudowa sieci wodociągowo-kanalizacyjnej poprawi jakość życia mieszkańców zarówno w sensie dosłownym, jak i w kwestii emocjonalnej (odczucie warunków życia godnych XXI wieku). Mając na uwadze atrakcyjność turystyczną obszaru niezbędne są inwestycje w infrastrukturę techniczną oraz rewitalizacja zabytków. Zachowując status miejscowości atrakcyjnej środowiskowo konieczna jest dbałość o jakość powietrza oraz ład przestrzenny. Cele strategiczne i działania

Cel strategiczny 1

Przeciwdziałanie marginalizacji obszarów wiejskich

Określony cel ma służyć przede wszystkim poprawie jakości życia na obszarach wiejskich oraz rozwojowi turystyki, co w znacznym stopniu wpłynie na wzrost jakości życia na wsi. Cel ten zostanie osiągnięty dzięki realizacji następujących zadań:

- Rozwój infrastruktury technicznej- budowa i przebudowa stacji uzdatniania wody oraz budowa kanalizacji sanitarnej
- Wymian starych nieefektywnych pieców na paliwa stałe w gospodarstwach indywidualnych
- Wymiana pokryć dachowych wykonanych z azbestu w gospodarstwach indywidualnych
- Termomodernizacja budynków indywidualnych.

Cel strategiczny 2:

Wzrost atrakcyjności poprzez właściwe zagospodarowanie przestrzeni publicznej

- Zagospodarowanie obiektów cennych historycznie- zabytkowego dworku

Tabela 7. Harmonogram zadań do realizacji

Nazwa zadania	Okres realizacji	Źródła	Planowany koszt	Podmiot
---------------	------------------	--------	-----------------	---------

		finansowania		odpowiedzialny
Budowa i przebudowa stacji uzdatniania wody w miejscowości Dołubowo i Budowa instalacji fotowoltaicznej o mocy 20 kWp na terenie SUW w Dołubowie	Lata 2022-2023	PROW, środki własne, inne źródła zewnętrzne	2900000	Gmina Dziadkowice
Budowa sieci kanalizacji sanitarnej i oczyszczalni ścieków w Dołubowie	Lata 2022-2023 i następne	PROW, środki własne, inne źródła zewnętrzne	2200000	Gmina Dziadkowice
Wymiana indywidualnych źródeł ciepła na OZE	Lata 2022 i następne	środki własne, inne źródła zewnętrzne, środki gospodarstw domowych	Brak danych	Gmina Dziadkowice, gospodarstwa indywidualne
Termomodernizacja budynków indywidualnych	Lata 2022 i następne	środki własne, inne źródła zewnętrzne, środki gospodarstw domowych	Brak danych	Gmina Dziadkowice, gospodarstwa indywidualne
Instalacja fotowoltaiki w budynkach indywidualnych	Lata 2022 i następne	środki własne, inne źródła zewnętrzne, środki gospodarstw domowych	Brak danych	Gmina Dziadkowice, gospodarstwa indywidualne
Wymiana pokryć azbestowych w budynkach indywidualnych	Lata 2022 i następne	środki własne, inne źródła zewnętrzne, środki gospodarstw domowych	Brak danych	Gmina Dziadkowice, gospodarstwa indywidualne
Rewitalizacja zabytkowego dworku	Lata 2022 i następne	Środki własne prywatnych inwestorów, inne źródła zewnętrzne,	Brak danych	Prywatni inwestorzy

15. System wdrażania i monitoringu

Wdrażanie Planu Odnowy Miejscowości Dołubowo rozpocznie się poprzez uchwałę Rady Gminy w Dziadkowice. Odpowiedzialnym za jego realizację będzie Wójt Gminy Dziadkowice. Prace nad Planem od samego początku będą poddane pełnej kontroli mieszkańców Dołubowa. Będzie to dla nich źródło informacji na temat zaplanowanych zadań i inwestycji, a także o postępach prowadzonych prac. Monitorowanie każdego przedsięwzięcia – czyli dbanie o prawidłowy jego przebieg przez cały czas jego trwania polega na systematycznym zbieraniu, zestawianiu i ocenie informacji rzeczowych i finansowych. W monitoringu biorą udział wszystkie podmioty oraz komórki organizacyjne Urzędu Gminy Dziadkowice zaangażowane we wdrażanie Planu Odnowy Miejscowości. Monitorowanie odbywać się będzie w formie bezpośredniej, polegającej na dokonywaniu wizji lokalnych i sprawdzaniu rzeczywistego stanu realizacji działań oraz pośredniej – sprawozdawczej, polegającej na analizowaniu materiałów, statystyk.

15. Spis tabel

Tabela 1. Miesięczny rozkład temperatur na terenie Gminy Dziadkowice - **9**

Tabela 2. Średni rozkład opadów atmosferycznych - **9**

Tabela 3. Drogi pointowe przebiegające przez miejscowość Dołubowo - **10**

Tabela 4. Wykaz ważniejszych dróg gminnych na terenie miejscowości - **11**

Tabela 5. Podmioty gospodarcze na terenie miejscowości Dołubowo - **11**

Tabela 6. Podział podmiotów ze względu na PKD - **12**

Tabela 7. Harmonogram zadań do realizacji - **14**

UZASADNIENIE

Plan Odnowy Miejscowości jest dokumentem niezbędnym do aplikowania o środki w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2014-2020. Oprócz wniosku oraz innych żądanych załączników nakłada na Władze Gminy obowiązek przedłożenia gminnego dokumentu strategicznego obejmującego swym zasięgiem miejscowość, na terenie której przeprowadzane będą zadania inwestycyjne.

Mając na uwadze, iż uchwalenie Planu Odnowy należy do właściwości Rady Gminy, projekt uchwały jest w pełni uzasadniony.